

I. évfolyam, 2. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. február.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

Életünk legboldogabb órája.

„Vala pedig körülbelől tíz óra.”
János evang. I. rész 39. vers.

Egy magasabb rangú katonatisztnél össze-
gyűltek ennek barátai, feleségeikkel, hogy
születésnapját ünnepeljék. A szokásos ebéd
után először is az ünnepelt beszélt el né-
hány érdekes élményét. Ezután a boldogság
volt a szóbeszéd tárgya. Ekkor az egyik azt
javasolta, hogy valamennyi mondja el, me-
lyik volt élete legboldogabb órája.

Erre egy magasabb rangú hivatalnok, kit
szenvédélyes vadásznak ismertek, kezdett
beszélni. Ő így szólt: „Életem legszebb órái
a vadászataim függnek össze. Kinn az erdő-
ben, a vad nyomán, mindent el tudok fe-
ledni. Sokáig tartott, míg mint ifjúnak sza-
bad lett vadászatra járni. Az első kísérleteim,
melyeket vadászfegyveremmel tettem, mind
ei voltak hibázva. És mikor az első nyulat
lelőttem, annyira örültem, ahogy még soha
addig, se később. Ez volt életem legboldo-
gabb órája.”

Most egy fiatal kapitány került sorra, ki
mellett fiatal felesége ült, akivel három hét-
tel azelőtt kelt egybe. Az ifjú pár egymásra
nézett és még mielőtt a százados beszélni
kezdett volna, mindenki tudta mi következik.
A boldog férj megfogta neje kezét és így
szólt: „Nemde, szívem, mikor először talál-
koztunk, és egymást megtaláltuk, az volt
életünk legboldogabb órája.”

Egy híres író, kinek művei több nyelvre
le lettek fordítva, beszélt ama nehézségekről,
melyeken eleinte keresztül kellett mennie.
Egyik kézirat a másik után jött vissza a

kiadóktól, kiknek irományait beküldötte. Senki
se akarta munkáit kinyomatni. Közel állt a
kétségbeeséshez. De végre akadt egy kiadó,
aki egyik könyvét hajlandó volt kiadni.
„És” — így folytatá — „miután most oly
sok csalatkozás után könyvem első példá-
nyát megkaptam, saját nevemmel rajta, és
együttal egy nagyobb tiszteletdíjjal, mint
azt vártam volna, ez volt életemnek legbol-
dogabb órája.”

A jelenlévő hölgyek közül a legidősebb,
ki néhány jó gyermek boldog anyja volt,
jelentette, hogy néhány év előtt súlyos beteg
volt. Kevés kilátás volt javulásra, és maga
is úgy érezte mintha a halál közeledne. Egy
napon férje és gyermekei félve állták körül
és várták az orvos véleményét a válság
lefolyását illetőleg. Végre így szólt az orvos:
„A válságnak vége, meg van mentve.” „És
amint most” — így fejezte be az úrnő elbe-
szélését — „a hála- és örömkönnnyeket láttam
férjem és gyermekeim szemeiben, ez volt
életemnek legboldogabb órája.”

A sarokban ült egy öreg generális, aki
volt több háborúban. Csendesen hallgatta a
társalgókat, ugyanis azok közé tartozott, akik
a közmondás szerint élnek: Beszélni ezüst,
hallgatni arany. De ha egyszer rá tudták
venni a beszédre, akkor mindig valami kü-
lönösen alapos dolog volt hallható. Most
megostromolták, hogy beszélje el ő is éle-
tének legboldogabb óráját, és mindenki valami
szép esemény elbeszélését várta, melyet
háborúban élt át. Végre a következőket
mondta:

„Életem legboldogabb óráját nem az
ágyuk dőrejében, sem ama dicsőségben,
melyet földi siker eredményez, hanem csen-

des kis szobámban töltöttem el. Mint fiatal hadnagy teljesen hitetlen voltam. A rossz társaságban félrevezettek és veszedelemben voltam testileg és lelkileg tönkremenni. Egyszerre beteg lettem, mi rossz életem következménye volt és ágyamban lsten és ember ellen elégedetlenkedtem. Egy napon régi iskolatársam látogatott meg, aki Jézust szerette és a bibliát ismerte. Sokáig hallgatagon ült ágyam szélén. Azután megkérte, szabad-e neki valamit bibliájából előolvasnia. Nem volt ellenvetésem. Erre bibliájából Lukács evangéliumának 15. részéből a tékozló fiú történetét olvasta fel nekem. Különös, mint hatott reám minden szó. Úgy tetszett, mintha Jézus saját történetem beszélt volna el. Bűnös életem a maga egész súlyával állt előttem és egyúttal éreztem, hogy a mennyei atyám az én hazatérésemre is vár. Barátom ágyam szélén letérdelt és imádkozott érettem. Ekkor már nem állhattam tovább ellene, ágyamról leszálltam, letérdeltem barátom mellé és imádkoztam, mint a tékozló fiú, bűneim bocsánatáért. És még ugyanazon órában tisztába jöttem azzal, hogy az Úr Jézus az én vétkeimet megbocsátotta. Áadtam úgy magam, mint egész életem az Úr Jézus Krisztusnak. Nagy békesség költözött szívembe. „Látják kérem — így fejezte be beszédét a generális — „ez volt életem legboldogabb órája. A legjobb pedig az, hogy eme békességem megmaradt életem sok változatosságain keresztül, és tudom, hogy meg fog maradni mindörökké.“

Mély csend követé e szavakat. Mindenki érezte, hogy itt igazi boldogságról volt szó.

Hasonló boldog óráról beszél János evangeliusa is e cikk felett idézett helyen: „Vala pedig körülbelül tíz óra.“ Amikor János e szavakat írta, már öreg ember volt. Évtizedek multak el azóta, hogy mint ifjú találkozott Isten fiával és először nézett ennek szemeibe. Még egészen pontosan emlékszik ama szavakra, melyeket Jézus mondott, a helyre melyen ez történt, a napra, sőt az órára is. „Vala pedig körülbelül tíz óra.“ a mi beosztásunk szerint körülbelül délután 4 óra. Mi minden mehetett végbe akkor János szívében! Ő azok közé a lelkek közé tartozott, akik Izrael vigaszára vártak, lelkesedéssel csatlakozott keresztes Jánoshoz, aki a Megtartónak útját egyengette, és most találkozhatott vele, feltárhatta előtte szívét és hallhatta tőle az örök élet ígét. Ez volt élete döntő, de egyúttal legboldogabb órája is.

Tudsz-e te is, kedves olvasóm, életednek ilyen boldog órájáról beszélni?

Bár Jézus nem jár közöttünk többé mint ember, de ő itt él és munkálkodik, még nagyobb erővel mint annak idején, keres

elveszett bűnösöket, és nyugalmat ad a kintzott lelkiismeretnek. Ő mindenütt található, ahol bűnös lélek vágyakozik utána. Imában keresheted és meg is találhatod őt. Nyomorúságunknak, keserűségnek és boldogtalanságnak oka a bűn, mely mint egy súlyos teher nehezedik szívünkre. Jézus és csakis egyedül ő, veheti el e terhet és ajándékozhat szívünknek békességet, mely minden értelemnek felette van. A ki ezt megélte, so'se felejtí el és szívesen fogja elmondani, azt, amit Isten lelkén cselekedett. M.

Ahol a mennyei Atya lakik.

Egy néptanító egyszer tanulóinak bibliai dolgokról beszélt és a többi között a következő kérdést intézte hozzájuk: „No, gyerekek, tegnap beszéltem néktek Isten tulajdonságairól; Vili, tudsz-e te néhányat közülök ismételni?“

Vili figyelme azonban éppen ekkor egy csacsi képére irányult, melyet maga elé a padra rajzolt; zavartan tekintett jobbra-balra és nem tudta mit feleljen, miért azután a tanító parancsára az utolsó helyre sétalhatott.

„Henrik“ folytató a tanító, „felelj te a kérdésre!“

„Isten örökkévaló, mindentudó és mindenható.“

„Igen, de elfelejtettél még egy tulajdonságot — minden — minden — ki tudja?“

Az egész iskola néma maradt, senki se tudta.

„Nos hát, ki tudja nekem megmondani, hol lakik a mi mennyei Atyánk?“

A leghátulsó padban egy kis fiú felemelte kezét.

„A mennyei Atya — a mennyei Atya lakik — ha a malmom túl megyünk, ott van egy pár borókabokor éppen a község erdeje mögött, és ott egy kis házikóban lakik a mennyei Atya.“

Az egész iskola hangosan nevetett és a tanító maga sem tudott elnyomni egy gyenge mosolyt. Mikor azután csendet parancsolt mindnyájuknak, folytató: „Nos, Janika, miért gondolod, hogy a jó Isten ott lakik?“

Janika, bár társai nevetése által igen zavarba jött, a tanító barátságos arcza által felbátorítva, a következőket mondotta: „Mult héten elvitt oda édes apám, burgonyát vásárolni; abban a házban lakik egy ember feleségével és két leányával, és a két leány férjhez ment és van nekik több apró gyermekük. Mindnyájan együtt laknak három kis szobában és mindnyájan igen szegények, de mindig jók és illedelmesek. So'se mondanak valamit, ami nem illik, és so'se hazudnak. Így beszélt el nekem apa, és mondá: „Látod fiam, ott lakik a mennyei Atya!““

A kis fiú bátorsága egészen inába szállt, mire ezt elmondta, elkezdé dörzsölni szemét és sírt.

A tanító nagyon meg volt hatva. „Ne sirj Janikám; apádnak igaza van; abban a házban biztosan lakik a jó Isten! Ő mindenütt lakik — mint egy szerető Isten, ahol jó emberek laknak; de ahol gonosz emberek vannak együtt, azokra nézve ő büntető Isten. Ennek folytán a mennyei Atya minden — minden —“

„Mindenütt jelenvaló!“ harsogta az egész iskola.

„A te atyád so'se iszik többé.“

Csaknem fehérebb volt Gersten Rózsika, az ágyacskájára hintett sok virágnál, honnan már hónapok óta fel nem kelt. Hosszú fekete pillaszőrei gyenge árnyékot vetettek becsült arcára és gyenge ujjacskái fehér orgonaágacskát tartottak, melynek virágai alig ütöttek el a csalánszövet ruhácskától, melybe öltöztették.

Az ágy lábvégénél ült egy férfiú görnyedten és arcát kezeivel eltakarva. Itt-ott egész testét felrázta zokogása, más hang nem zavarta a nyomasztó csendet, amely a szobában uralkodott.

Mióta ült már ez az ember itt? Ő maga se mondhatta volna meg; mintha elvesztette volna az idő fogalmát, mióta az ő kedvenc gyermeke, az ő kis Rózsikája nem beszélhetett vele és nem mosolyoghatott feléje.

Végre megnyílt az ajtó és egy asszony lépett be, ki úgy látszott mintha annyit sírt volna, hogy nem maradt több könnye. Nesztelenül ment a férfiú felé és kezét vállára tette. Ő pedig felemelé fejét, de meg nem mozdult.

„János“, mondá fáradt hangon, „csak nem maradhat szél nélkül egész nap.“

„Hagyj el“, válaszolá ő, gyors mozdulattal kezét eltaszítva, „szeretném, ha meghaltam volna én is.“

„És engem meg a többi gyerekeket egyedül hagynál?“

„Mintha tettem volna valaha valami jót veletek; semmit, csak átkot hoztam reátok!“

„Oh, János, kérlek ne beszélj így!“

Hirtelen felállván, elébe állt keresztbe font karjaival és kiálta, megzavart tekintetét reá irányítva: „Ne tagadd, te épen oly jól tudod, mint én. Nem mondá az orvos határozottan, hogy Rózsika betegsége következménye volt apám iszákosságának, mint...“ Egy pillanatig félbeszakítá beszédét és azután szívettpő hangon folytatá: „Iszákos volt, mint én. Az örökölt hajlam, mondá ő; látni, iszákos gyermeke. És akkor egyszerre megértettem annak a borzasztó ténynek igazságát, hogy Isten, amaz Isten, akiről ti állít-

játok, hogy ő jó és igaz, az apák vétkeit megbosszulja a gyermekeken harmad- és negyedízigen.“

Az asszony megnyitá ajkait, mintha ellent akart volna mondani, de nem tudott szóhoz jutni; ő nem cáfolhatta meg azt, amit az ő Jánosa, az az ember, akit ő annyira szeretett és akit még mindig szeret, épen mondott.

Ama megbeszélés az orvos rendelősobájában, akihez János legifjabb leánykáját, Rózsikát, a kedvencét vezette, felejtethetetlen maradt ránézve. Alapos vizsgálat után, és miután bizonyosságot szerzett, hogy a baj már régi keletű, hogy már ezekkel, a bár jól ápolt vékony és gyenge tagokkal jött a világra, az orvos szomorúan kérdő pillantást vetett Gersten Jánosra. „Ez átörökléstől származik“, mondá végre lassan, „ő ezt már magával hozta a világra.“

„Sohasem, doktor úr, téved, családjunkban régóta mindenki erős és egészséges.“

„Talán a mai napig ilyenek, de az iszákosság következményeinek nem kell sok idő, hogy félelmetesen éreztessék magukat.“

Felháborodva e vádon, Gersten János felgyenesedik és így kiált: „Én nem vagyok iszákos, uram!“

Kétkedő mosoly volt látható az orvos arcán, aki bár ezt az embert nem ismerte, még a nevét se tudta, de azért ennek indulatos tiltakozása által magát meg nem tévesztette. Már túlsok ilyet hallott, semhogy felingerlődött volna, de azért hozzátevé:

„És az ön atya?“

„Az én atyám, igen, nem tagadhatom, túlsokat ivott; de én mértékletes, szolid ember vagyok, higgyen nekem, doktor úr!“

A doktor kétkedve rázta fejét; „vigyázzon magára, barátom“, válaszolá ő, „ha még nem olyan iszákos mint az atya, azért mégis a legjobb úton van, hogy olyanná legyen. És mindenesetre egészen bizonyos, hogy ez a gyermek az iszákosság áldozata.“

E kijelentés által bensőjében találva, János egy pillanatig görnyedve állt ott. Azonban, csakhamar vigasztalva és elterelve az orvos utasításai által, és a feszült figyelem által, melylyel minden teendőt és a kezelést illetőleg megismételtetett, az őt egy pillanatra lesújtó szavakat elfelejtette.

De se orvosság, se ápolás nem segítettek, és itt a kis fehér alak előtt, melyeket nem sokára a temetőbe szállítottak, itt hallotta ő lélekben az orvos ama veszedelmes szavait oly erővel, hogy azt hitte, meg kell örülnie. És hogy a borzasztó lelkifurdalások elől, melyek annyira kintak, menekülhessen, hogy a lelkiismeretnek hangját: „te vagy az oka“ elhallgattassa, vad hanghordozással ismételte: „Ő az apák vétkeit megbosszulja a gyermekeken harmad- és negyedízigen, és ő igaz és jó volna!“

„Óh János, ne káromolj!” szolt Mária halk hangon „nem emlékszel már arra, mint imádkozott Rózsika éretted, mint egyszer...”

Élénken szakítá félbe: „Jól tudom, mit gondolsz... te amaz estről beszélsz, mikor majdnem részegen jöttem haza... mikor volt? Már nem emlékszem... vásárkor, nemde?... Mikor monda nekem: „Óh Atyám, kérlek, ne igyál többé!”

Mária csak fejbólintással válaszolt, és hallgatva álltak mindketten egy pillanatig Rózsika ágya lábvégnél. Mi ment végbe az apa szívében? Ő sohase beszélt el valakinek, még feleségének se; csak halkán hallá ez őt suttogni: „Igazságos: amit az ember vet, azt fogja aratni.” Ekkor néhány lépést tett előre, széles kezét gyermeke összekulcsolt kezeire tévé és lassan, ünnepi hangon monda: „A te atyád so'se iszik többé, kis Rózsikám.” Erre elhagyá a szobát anélkül, hogy visszapillantott volna még egyszer.

A remény.

A reményt a meg nem tért ember is ajándékul kapta. De ama nagy különbség áll fenn a természetünkben fekvő remény és a kegyelem adta remény között, hogy amaz csak azon alapszik, amit szívünk jónak gondol, miről ábrándozunk, amit kívánunk; emez azonban azon, amit az élő Isten, az ő igéjében a Szentlélek által mint igazat és örök jót kinyilatkoztatott és ígért. Az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében bizókat. (Zsoltár 33, 18. vers.) Azért jó várni és megadással lenni az Úr szabadságáig. (Jeremiás siralmi 3. rész, 26. vers.) Így a remény, a jövőbe irányított, „a váró hit.”

Csak a bűn szerencsétlenség.

Konstantinápoly császára nagy gyűlölettel volt eltelve Chrysostomus ellen. Egy nap így szolt udvari emberei jelenlétében: „Szeretnék ezen az emberen bosszút állni.” — Erre néhányan emberei közül kezdenek neki tanácsokat adni. Az első így szolt: „Küldje száműzetésbe, akkor nem fogja látni.” Egy másik: „Foszsza meg jószágaitól.” A harmadik: „Vesse mély tömlőczbe.” A negyedik: „Ölesse meg.” Az ötödik, ki a többinél bölcsőbb volt, így szolt: „Tévedtek valamennyien. Botor dolog volna, ha arra gondolnánk, hogy ily módon megbüntethetjük őt. Küldje a száműzetésbe s az egész földkereksége hazája lesz; ha elveszi a javait, a szegényeket fosztja meg, akiket azokban bőven részesített. Ha börtönre veti, ott is boldog lesz; ha megöleti, megnyílnak előtte az ég kapui. Ha igazán bosszút akar állni ezen az emberen, kényszerítse őt a bűnre; e világon semmi mástól nem fél ez az ember.”

A vámszedő imája.

Egy néger ember szeretett volna imádkozni, de nem tudta hogyan. Olvasni nem tudott és így könyvből nem tanulhatta meg, hogyan kell imádkozni. Hogy gazdájától megkérdezze, kissé merész dolognak tetszett neki, ámbár az keresztény volt. Így járt-kelt, folyton avval tépelődven, vajha tudná, hogy kell imádkozni! Végül egyszer urának reggeli ájtatossága közben hallá a farizeusról s vámszedőről szóló történetet felolvasni. „Most már tudok imádkozni!” így kiáltott fel hangosan s egy távoleső helyre távozván, csöndesen hajtogatta: „Uram, könyörülj rajtam, szegény bűnös vagyok.”

Késő bánat.

Egy engedetlen fiú elhagyta édes anyját. Sokáig nem tudta hová lett gyermeke, de az anyai szeretet végre is rátalált. Kérlelé, hogy jöjjön haza, de hiába. Ekkor megbetegedett az anya. Megüzente fiának, de ő nem jött. A betegség súlyosbodott. Az anya kérti fiát, hogy jöjjön haza, mielőtt meghalna. De még mindig késlekedik. Végre azonban összeszedi magát és elindul hazafelé. Kopogtat a szülői ház ajtaján, mire egy feketébe öltözött idegen nyitott ajtót. „Hol van édes anyám?” „A temetőben”, hangzott a válasz. Mint a nyíl, úgy fúródta e szavak szívébe. Kimegy a temetőbe és leborul a frissen hantolt sírra és kiált: „Anyám, bocsáss meg!” De az anya szája örökre bezáródott. Késő volt. Elhagyottan távozik a fiú honából, lelki-furdalásokkal szívében.

Vallásos összejöveteleket tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körút 48. I.

Vasárnap d. e. 10 órákor, d. u. 5 órákor és

Kedden este 8 órákor (németül),

Csütörtökön este 8 órákor (magyarul).

Kispesten, Fő-utca 5.

Hétfőn este 8 órákor (magyarul),

Csütörtökön este 8 órákor (németül).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.

Kedden este 7 órákor és

Vasárnap d. u. 4 órákor (magyarul).

Szivesen látjuk!

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.